

ע"פ 44627/02/22 - אלי סלאח, צחיאל בע"מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 44627-02-22 צחיאל בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 1

בפני
מבקשים
נגד
משיבה
כבוד השופטת אוסילה אבו-אסעד
1. אלי סלאח
2. צחיאל בע"מ
מדינת ישראל

החלטה בבקשה לעיכוב ביצוע

בפניי בקשה לעיכוב ביצוע פסק דין שהוגשה ע"י המבקשים כשבועיים ימים לאחר הגשת הודעת ערעור לתיק בית המשפט.

1. הערעור מתייחס לפסק דין שניתן בת.פ. 57216-07-18 (על ידי כב' סגן הנשיא, השופט נ' מישורי לב טוב) על כל חלקיו: הכרעת הדין מיום 12.9.19 בה הורשעו המבקשים על פי הודאתם בעובדות בכתב האישום המתוקן, וגזר דין מיום 24.1.22. על פי גזר הדין הושתו על המבקשים העונשים הבאים: על מבקשת 2 (נאשמת 1) - קנס בסך ₪ 250,000 שישולם ב- 50 תשלומים, צו להריסת מבנים שיכנס לתוקפו ביום 9.2.22 וצו הפסקת שימוש במבנים ובשטח כמתואר בסעיף 18 לכתב האישום המתוקן. על מבקש 1 (נאשם 2) - 3 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך ₪ 150,000 שישולם ב- 50 תשלומים, חתימה על התחייבות ע"ס 150,000 ₪, צו הריסת המבנים המתוארים בסעיף 18 לכתב האישום המתוקן שיבוצע עד ליום 9.2.22 וצו הפסקת שימוש במבנים.

טענות המבקשים:

2. לטעמם של המבקשים קיימים סיכויים טובים לקבלת הערעור, ולביטול פסק הדין. ככל שאכן יבוטל פסק הדין הרי שלא ניתן יהיה להחזיר את המצב לקדמותו, והלכה למעשה לא תהיה משמעות לשמיעת הערעור.

3. לטענתם, המשיבה מסרה גרסה שקרית ומטעה לבית המשפט קמא, אשר אימץ גרסה זו באופן שאינו לגיטימי, שאינו כדין שפוגע באופן חמור בהתנהלות המערכת. המבקש 1 מצוין כי החל משנת 1996 פעל תחת מפעיל בשב"כ, שאז החל להחזיק במקרקעין בידעת המדינה, כשהדבר נועד לצורך פעילותו של המבקש 1 במסגרת השב"כ. לדבריו מסר במעטפה סגורה לעיון ביהמ"ש את שמו של המפעיל, והינו מבקש להציג שוב את שם המפעיל במעטפה סגורה בפני המותב הדין בערעור.

עוד הוסיף כי הודעה מטעם פרקליטות המדינה, שהוצגה בבית המשפט קמא, על כי החזקת המקרקעין לא הייתה

בידיעת המדינה, הינה שקרית.

טענות המשיבה:

4. בתגובתה, טענה המשיבה כי סיכויי הערעור הם קלושים, וכי לא נפל כל פגם במסקנת בית המשפט קמא הן לעניין ההרשעה והן לעניין חומרת העונש.
5. במסגרת גזר הדין בית המשפט קמא סקר בהרחבה את השתלשלות התיק, במסגרתו הוגשו בקשות לביטול ההודאה וההרשעה. בקשות אשר נדונו ונדחו, מהסיבה כי לא התקיימו טעמים חריגים שיצדיקו מתן היתר לנאשמים (המבקשים כאן) לחזור בהם מהודאה שניתנה כדין. עוד הוסיפה כי המבקשים לא הצליחו להציג ראיות מספקות לקבלת טענת ההגנה מן הצדק.
6. לעניין חומרת העונש טענה המשיבה כי העונש הינו מידתי וראוי בנסיבות העניין. המבקשים ניצלו לרעה את הליכי בית המשפט, תוך הגשת בקשות סרק ובזבוז זמן שיפוטי יקר.
7. לעמדתה גזר הדין מנתח באופן מעמיק את השלבים הנדרשים בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשים, התשל"ז-1977, ובכלל זאת: קביעת מתחם העונש ההולם; בחינה האם יש מקום לחרוג מהמתחם; קביעת העונש המתאים בתוך המתחם ההולם.
8. המשיבה טענה כי לשיטתה סיכויי הערעור הינם קלושים. לעמדתה המבקשים העלו טענות כלליות, ולא ציינו ופרטו טענותיהם, שבו וטענו כי היה על בית המשפט קמא לקבל את הבקשה לחזור מההודאה ולבטל את ההרשעה, טענה אשר זכתה לעיון חושך בבית המשפט קמא. עוד הוסיפה כי נימוקי הערעור אינם כבדי משקל, אלא חזרה על הטענות שהובאו בפני בית המשפט קמא.
9. בנוסף בחנה המשיבה את מאזן הנוחות ואיזון האינטרסים, ולטענתה לא העלו המבקשים כל טענה שמצדיקה את עיכובו של הביצוע. לעניין הקנסות מסרה כי הינה בעלת "כיס עמוק", וככל שיבוטל פסק הדין, הרי שתוכל להשיב את התשלומים. לעניין הצווים מסרה כי לאורך כל ההליך המבקשים מתנהלים תוך זלזול בצווים שיפוטניים שניתנו והמורים על סילוקם מהשטח וזאת במספר ערכאות.
- כך לטענתה באיזון הנכון בין האינטרסים השונים של המשיבה מחד, המופקדת על שמירת האינטרס הציבורי, ושל המבקשים מאידך, נוטה הכף לטובת המשיבה, ומשהיא מופקדת על שמירת האינטרס הציבורי והפסקת הפגיעה בו וכפי שנהגו המבקשים לאורך כל התקופה, תוך הדרת הציבור הרחב מהמקרקעין בהם נעשה על ידם שימוש תוך שהם מפיקים רווחים נאותים.
10. משכך, סבורה המשיבה כי יש לדחות את הבקשה. לחילופין, וככל שייקבע כי יש מקום לעכב את ביצוע פסק הדין, מבקשת המשיבה לחייב את המבקשים בהפקדת בטחונות כספיות משמעותיות כתנאי לעיכוב.

הדין:

11. לאחר הגשת תגובת המשיבה נקבע דיון בבקשה במעמד הצדדים ליום 27/3/2022. לבקשת המבקשים הדין

עמוד 2

הוקדם להיום. ברם נוכח הודעת ב"כ המבקשים מהבוקר אודות מחלתו, נתתי מוקדם יותר היום החלטתי שלפיה מתוקף הסמכות הנקובה בסעיף 254ח(ב)(1) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965 ובשים לב למועד שבו אמור להתבצע צו ההריסה ראיתי לנכון לבטל את הדין הקבוע, וליתן החלטה על יסוד הבקשה והתגובה לה.

דין והכרעה:

12. לאחר עיון בבקשה ובתגובה, מצאתי כי דין הבקשה להתקבל חלקית ובתנאים, וככל שהיא נוגעת לצו ההריסה. ואסביר.

13. רכיב הקנסות: נקודת המוצא בדיון בבקשה לעיכוב תשלום קנס שהוטל בגזר דין הינה כי, ככלל, אין לעכב את ביצוע העונש, וזאת מן הטעם כי במידה ויתקבל הערעור לא יגרם נזק בלתי הפיך (ראו למשל: ע"פ 9043/12דהן נ' מדינת ישראל (23.04.2013), ע"פ 6421/08 אבו רויס נ' מדינת ישראל (22.07.2008); בש"פ 8574/96 מרקדו נ' מדינת ישראל (22.12.96); ע"פ 10209/03 שפיר נ' מדינת ישראל (26.11.03)). הלכה זו יפה גם למקרים בהם נקבע מאסר חלף הקנס.

14. בענייננו, הקנס שהושת על המבקשים מהווה רכיב מרכזי בגזר הדין, שהושת על המבקשים בשל עבירות בעלות פן כלכלי. האינטרס הציבורי מחייב כי הקנס ישולם במקרים אלה ללא דיחוי (ע"פ 1467/01 ווזוז נ' מדינת ישראל (07.03.2001), בפרט כאשר מדובר בעבירות שבוצעו לשם הפקת רווח כספי, לאורך שנים.

15. לא זו אף זו, בענייננו לא הועלתה על ידי המבקשים טענה בדבר קשיים כספיים וממילא לא הוגשו על ידי המבקשים מסמכים מתאימים המעידים על מצבם הכלכלי. כאשר אין בפי המבקש לעכב ביצוע עונשים כספיים טענה מבוססת המתייחסת לקושי כלכלי משמעותי, אין סיבה לעכב את ביצוע העונש (ראה למשל: ע"פ 9043/12דהן נ' מדינת ישראל (23.04.2013), ע"פ 9147/01 בשן נ' מדינת ישראל (27.12.2001)).

16. זאת ועוד. המשיבה מוחזקת כמי שיכולה להשיב כספים אשר ישולמו לידיה, ולכן תשלום הקנס אינו יוצר נזק בלתי הפיך. אף זאת, הקנסות חולקו לתשלום בשיעורין, ועד למועד הדין והכרעה הערעור יחלפו מספר ספור של חודשים, בהם ישלמו המבקשים חלק קטן מסך הכולל של הקנס.

17. אשר על כן, החלטתי שלא לעכב את ביצוע תשלום הקנסות שהושתו על המבקשים.

18. צו ההריסה: הוראות סעיף 254ח לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 חלים על דחיית מועד ביצועם של צווים לא חלוטים, וקובעות:

"(א) הוגשה בקשה לביטול צו לפי סעיף 228, 238 או 240, או הוגש ערעור על החלטת בית משפט בבקשת ביטול כאמור או על החלטה לעניין צו שיפוטי לפי פרק זה, לרבות צו שניתן לפי סעיף 254ב, לא יעכב בית המשפט הדין בבקשה לביטול הצו או בית משפט שלערעור את ביצוע הצו אלא אם כן ראה כי הדבר מוצדק בנסיבות העניין ונוכח כי העבודה האסורה או השימוש האסור שלגביהם חל הצו אינם מסכנים את שלום הציבור או את בטיחותו; בית המשפט רשאי לעכב את ביצוע הצו כאמור עד למועד ההכרעה בבקשת ביטול הצו או בערעור, לפי העניין.

(ב) (1) בית המשפט יחליט בבקשה לעיכוב ביצוע צו לפי סעיף קטן (א) על יסוד הבקשה לתגובת הרשות האוכפת

בלבד, אולם רשאי הוא להחליט בבקשה לאחר שקיים דיון במעמד הצדדים, אם ראה צורך בכך; בית המשפט יחליט בבקשה בהקדם האפשרי לאחר קבלת תגובת הרשות האוכפת או קיום הדיון, לפי העניין;

(2) על אף האמור בפסקה (1), בית המשפט רשאי להורות על עיכוב ביצוע זמני של צו כאמור בסעיף קטן (א) במעמד צד אחד, ובלבד שמבקש העיכוב הצהיר לפני בית המשפט כי הוא הודיע לרשות האוכפת על הגשת הבקשה; הוראה כאמור תהיה בתוקף למשך שבעה ימים או עד לקיום דיון בבקשה לעיכוב ביצוע הצו במעמד הצדדים, לפי המוקדם.

(ג) בית המשפט רשאי להתנות עיכוב ביצוע זמני של צו כאמור בסעיף קטן (א) בתנאים שיבטיחו את קיומו של הצו נושא בקשת הביטול או הערעור, ובכלל זה בהפקדת ערובה או בחיוב המבקש בתשלום ההוצאות שנגרמו או ייגרמו בשל עיכוב ביצוע הצו האמור, וכן בתשלום האגרות ותשלומי החובה כאמור בסעיף 254, כולם או חלקם."

19. מכאן, כי דרך המלך הינה כי אין לעכב ביצוע הצווים, אלא רק במקרים יוצאים מן הכלל בהם ניתן יהיה להורות על העיכוב, ובהתקיים שני תנאים מצטברים: האחד כי הדבר מוצדק בנסיבות העניין, והשני העדר סכנה לציבור מהבניה או מהשימוש.

20. בנסיבות אשר בפניי, משהערעור נסוב גם על הכרעת הדין, ואף בלא שאכריע בשלב זה בדבר סיכויי הערעור, אני סבורה כי מוצדק יהיה להיעתר לבקשת עיכוב הביצוע. למבקשים עומדת הזכות להשמיע טענות ערעורם בפני בית המשפט. בנוסף המועד לשמיעת הקבוע אינו רחוק (14.6.22), וככל שלא איעתר לבקשה וצו ההריסה ימומש, ייוצר מצב בלתי הפיך. לכן במאזן ההסתברויות נוכח הנסיבות, אני נוטה להצדיק את מתן העיכוב.

21. אשר לתנאי השני לעניין הסכנה לציבור מהבניה או מהשימוש, לא נטען לפני כי קיימת סכנה כלשהי לציבור מהבנוי, ויתרה מכך המשיבה אף עתרה כאפשרות חליפית לעיכוב הצו בהתניית הפקדת בטחונות כספיים. לכן עולה כי לא קיימת סכנה לציבור.

22. צו הפסקת השימוש: לא מצאתי כי יש מקום להורות על עיכוב צו זה. יש להבדיל בין צו הריסה, במסגרתו יורסו מבנים, והנזק אשר יכול להיגרם הוא בלתי הפיך, ובין הפסקת השימוש במקרקעין תוך הותרת המבנים לעת עתה על מקומם.

לסיכום:

23. אני נעתרת לבקשה ככל שהיא נוגעת לעיכוב ביצוע צו ההריסה, וזאת עד לדיון בערעור ו/או עד להחלטה אחרת בעניין. אין כאמור עיכוב בשאר הרכיבים שהוטלו במסגרת גזר הדין.

אני מוצאת לנכון לחייב את המבקשים, כתנאי לעיכוב ביצוע צווי ההריסה, להפקיד בקופת בית המשפט ערובה בסך של 10,000 ₪.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"א אדר ב' תשפ"ב, 24 מרץ 2022, בהעדר
הצדדים.